

Συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-297/01 και T-298/01

SIC — Sociedade Independente de Comunicação, SA

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

«Κρατικές ενισχύσεις — Δημόσιοι τηλεοπτικοί σταθμοί — Καταγγελία — Προσφυγή κατά παραλείψεως — Λήψη θέσεως εκ μέρους της Επιτροπής — Χαρακτήρας ενισχύσεως ως νέας ή υφιστάμενης — Αίτημα περί καταργήσεως της δίκης — Αμφισβήτηση — Εκτέλεση ακυρωτικής απόφασεως — Υποχρέωση της Επιτροπής να προβαίνει σε έρευνα — Εύλογη προθεσμία»

Απόφαση του Πρωτοδικείου (τέταρτο πενταμελές τμήμα) της 19ης
Φεβρουαρίου 2004 II - 746

Περίληψη της αποφάσεως

1. Προσφυγή κατά παραλείψεως — Άρση της παραλείψεως μετά την άσκηση της προσφυγής — Εξαφάνιση του αντικειμένου της προσφυγής — Κατάργηση της δίκης (Άρθρα 226 ΕΚ, 232 ΕΚ και 233 ΕΚ)

2. Προσφυγή κατά παραλείψεως — Περιπτώσεις στις οποίες χωρεί — Αμφισβήτηση σχετική με το περιεχόμενο της υποχρέωσης εκτέλεσεως ακυρωτικής αποφάσεως — Περιλαμβάνεται
(Άρθρα 232 ΕΚ και 233 ΕΚ)
3. Προσφυγή κατά παραλείψεως — Οχλήση εκ μέρους του κοινοτικού οργάνου — Λήψη θέσεως κατά την έννοια του άρθρου 232, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ — Έννοια
(Άρθρα 230 ΕΚ και 232, εδ. 2, ΕΚ)

1. Βάση της προσφυγής του άρθρου 232 ΕΚ, η οποία επιδιώκει σκοπούς διαφορετικούς από αυτούς της προσφυγής του άρθρου 226 ΕΚ, αποτελεί η ιδέα ότι η επίμαχη παράνομη αδράνεια του κοινοτικού οργάνου θεμελιώνει δυνατότητα ασκήσεως προσφυγής ενώπιον του Δικαστηρίου, προκειμένου αυτό να αποφανθεί ότι η παράλειψη ενέργειας είναι αντίθετη προς τη Συνθήκη, εφόσον το συγκεκριμένο όργανο δεν θεράπευσε την παράλειψη αυτή. Κατά το άρθρο 233 ΕΚ, η διαπίστωση αυτή έχει ως αποτέλεσμα ότι το καθού όργανο οφείλει να λάβει τα μέτρα που συνεπάγεται η εκτέλεση της αποφάσεως του Δικαστηρίου, υπό την επιφύλαξη των αγωγών λόγω εξωσυμβατικής ευθύνης που θα μπορούσαν να ασκηθούν βάσει της διαπίστωσης αυτής. Στην περίπτωση κατά την οποία η πράξη της οποίας η παράλειψη αποτελεί το αντικείμενο της διαφοράς εκδόθηκε μετά την άσκηση της προσφυγής αλλά προ της εκδόσεως της δικαστικής αποφάσεως, η εκ μέρους του Δικαστηρίου διαπίστωση του παρανόμου χαρακτήρα της αρχικής παραλείψεως δεν μπορεί πλέον να έχει τις συνέπειες του άρθρου 233 ΕΚ. Συνεπώς, σ' αυτή την περίπτωση, όπως ακριβώς και σ' εκείνη κατά την οποία το καθού θεσμικό όργανο ανταποκρίθηκε στην πρόσκληση προς ενέργεια εντός της

δίμηνης προθεσμίας, το αντικείμενο της προσφυγής έχει παύσει να υφίσταται και, ως εκ τούτου, η δίκη πρέπει να καταργηθεί. Το γεγονός ότι θέση που έλαβε το όργανο δεν ικανοποιεί τον προσφεύγοντα διάδικο είναι συναφώς αδιάφορο, διότι το άρθρο 232 ΕΚ αφορά την παράλειψη που συνίσταται στη μη λήψη αποφάσεως ή θέσεως και όχι στην έκδοση πράξεως διαφορετικής από εκείνη που ο διάδικος αυτός επιθυμεί ή κρίνει αναγκαία.

(βλ. σκέψη 31)

2. Η προσφυγή κατά παραλείψεως συνιστά το ενδεικνυόμενο μέσο προς επίλυση διαφοράς σχετικά με το ζήτημα αν, πέραν της αντικαταστάσεως της ακυρωθείσας πράξεως, το κοινοτικό όργανο όφειλε, δυνάμει του άρθρου 233 ΕΚ, να λάβει και άλλα μέτρα αφορώντα άλλες πράξεις που δεν είχαν προσβληθεί στο πλαίσιο της αρχικής προσφυγής ακυρώσεως. Από τη νομολογία αυτή προκύπτει ότι η προσφυγή κατά παραλείψεως συνιστά επίσης το ενδεικνυόμενο μέσο για τη

διαπίστωση της παράνομης παραλείψης ενός κοινοτικού οργάνου να λάβει τα μέτρα που συνεπάγεται η εκτέλεση μιας απόφασης.

3. Λήψη θέσεως που τερματίζει την παράλειψη κοινοτικού οργάνου μπορεί να αποτελεί και μια πράξη η οποία δεν υπόκειται σε προσφυγή ακυρώσεως, αν εντάσσεται στο πλαίσιο διαδικασίας που καταλήγει, καταρχήν, σε νομική πράξη κατά της οποίας μπορεί να ασκηθεί προσφυγή ακυρώσεως.

(βλ. σκέψη 32)

(βλ. σκέψη 53)